

Universitätsbibliothek Wuppertal

Stoicorum veterum fragmenta

Zeno et Zenonis discipuli

Arnim, Hans von

Lipsiae, 1905

1. Aristo Chius

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-2758](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-2758)

1. Aristo Chius.

333 Diogenes Laërt. VII 160. Ἀρίστων ὁ Χίος ὁ Φάλανθος, ἐπικαλούμενος Σειρήν (secuntur placita). οὕτως δὲ φιλοσοφῶν καὶ ἐν Κυνοσόργει διαλεγόμενος ἰσχυρὸν αἰρετιστῆς ἀκοῦσαι. Μιλτιάδης οὖν καὶ Δίφιλος Ἀριστῶνιοι προσηγορεύοντο. ἦν δὲ τις πειστικός καὶ ὁχλῶ πεποιημένος· ὅθεν ὁ Τίμων φησὶ περὶ αὐτοῦ· (fr. 61 W.)

καὶ τις Ἀρίστωνος γενεὴν ἄπο αἰμύλου ἔλκων. παραβαλὼν δὲ Πολέμωνι, φησὶ Διοκλῆς ὁ Μάγνης, μετέθετο, Ζήνωνος ἀφώστίᾳ μακρᾷ περιπεσόντος· (secuntur narratiunculæ de Aristonis cum Persæo et cum Arcesilao litibus n. 346. 347) Βιβλία δὲ αὐτοῦ φέρεται τὰδε·

Προτρεπτικῶν β'.

περὶ τῶν Ζήνωνος δογμάτων·

διάλογοι·

σχολῶν ε'.

15

περὶ σοφίας διατριβῶν ζ'.

ἔρωτικαὶ διατριβαί·

ὑπομνήματα ὑπὲρ κενοδοξίας·

ὑπομνημάτων κε'.

ἀπομνημονευμάτων γ'.

20

χρειῶν ια'.

πρὸς τοὺς ῥήτορας·

πρὸς τὰς Ἀλεξίνον ἀντιγραφάς·

πρὸς τοὺς διαλεκτικούς γ'.

πρὸς Κλεάνθην· ἐπιστολῶν δ'. (Distinxi epistulas a libro πρ. Κλ.) 25

Παναίτιος δὲ καὶ Σωσικράτης μόνες αὐτοῦ τὰς ἐπιστολάς φασι, τὰ δὲ ἄλλα τοῦ Περιπατητικοῦ Ἀρίστωνος. τοῦτον λόγος φαλακρὸν ὄντα ἐγκανθῆναι ὑπὸ ἡλίου καὶ ὥδε τελευτῆσαι.

5 Δίφιλος B, Δίφιλος P, corr. P³ 7 γενεὴν Meineke, γέννης libri. || ἀπὸ αἰμύλου P (αι ex ε P¹) L, ἀπομνυλον (incertum v an v in fine) B. 27 verba: τὰ δὲ ἄλλα τοῦ Περιπατητικοῦ Ἀρίστωνος, si omnino a Panaetio vel Sosicrate profecta sunt, certe non referenda sunt ad catalogum qui antecedit. Qui cum scholas, diatribas, hypomnemata, apomnemoneumata, chrias contineat, valde accommodatus est ei philosopho, qui scribendo fere abstineret. Nam haec omnia

Cf. prooem. 16. καὶ οἱ μὲν αὐτῶν (scil. τῶν φιλοσόφων) κατέλιπον ὑπομνήματα, οἱ δ' ὅλως οὐ συνέγραψαν, ὥσπερ κατὰ τινὰς Σωκράτης, Στίλπων, Φίλιππος, Μενέδημος, Πύρρων — — κατὰ τινὰς Πυθαγόρας, Ἀρίστων ὁ Χίος πλὴν ἐπιστολῶν ἄλλων.

5 334 Themistius or. 21 p. 255 Hard. ἐκφανέντος δὲ ἐν φιλοσοφίᾳ καὶ ἐκλάμψαντος τοῦ ἀληθοῦς, ἀναιμωτὶ πάντες ἀπολαύουσιν οἱ συλλαβόμενοι τοῦ ἔργου. διὰ τοῦτο ἡσπάζετο Ἀρίστων Κλεάνθην καὶ τῶν ὁμιλητῶν ἐκοινωνεῖ.

335 Ind. Stoic. Herc. col. XXXIII 4. (πε)ρί γε μὴν | Ἀρίστω-
10 ν(ος το)ῦ Χίου | παραμ ... etc.

col. XXXIV. τῆς τραγωδ(ίας ἢ) μ(ὲν ἀν)|δρωνίτις τῆς γρα(φῆς)· | τῷ νῷ δὲ ἄρμος(τὸ)ν | ἐν μόν(ο)ν κα(ὶ) το(ι)οῦ|τό τι λε(χθ)έν οὐ μ(όνο)ν | ἴσω(ς) ὑφ' (ἢ)μῶν δ ... etc.

Nolui omittere, quae ad Aristonem aliquo modo pertinere certum
15 *est; sed sententia parum perspicitur. Temptavi:* (πρὸς δὲ τὸ πολλαχῶς δύνασθαι ἐξηγεῖσθαι καὶ ἀσάφεια μετὰ) τῆς τραγωδ(ίας ἢ)μ(α συν)-δρῶν τις τῆς γρα(φῆς). *Agitur fortasse de loco libri obscuro et tragica dictione fucato. Qui liber aut Aristonis fuit aut de Aristone conscriptus. Supplementa in textu posita sunt Buecheleri.*

20 336 Ind. Stoic. Herc. col. XXXV. συνενέπνει μετ(ὰ) | τῶν λόγων μένος | τι κα(ὶ) θν)μόν, ὥσπερ | φησὶν ὁ (π)οιητῆς τῆ(ν) Ἀθηνᾶν, ὥσθ' ἔκασ|τον καθ(ά)περ ... (ἐν) | μέθαις | μετεπι ... etc.

Aristonis admirabilem dicendi vim describi certum est.

337 Aelianus Var. Hist. III 33. Σάτυρος ὁ αὐλητῆς Ἀρίστω-
25 νος τοῦ φιλοσόφου πολλάκις ἠκροῦτο καὶ κηλούμενος ἐκ τῶν λεγομένων ἐπέλεγεν· (E 215)

εἰ μὴ ἐγὼ τάδε τόξα φαεινῷ ἐν πυρὶ θείην,
τοὺς αὐλοὺς αἰνιττόμενος καὶ τρόπον τινὰ τὴν τέχνην ἐκφανλίζων
παραβολῇ τῇ πρὸς φιλοσοφίαν.

30 338 Strabo I p. 15 (de Eratosthene). „ἐγένοντο γὰρ, φησιν, ὡς οὐδέποτε, κατὰ τοῦτον τὸν καιρὸν ὑφ' ἑνα περιβολὸν καὶ μίαν πόλιν οἱ κατ' Ἀρίστωνα καὶ Ἀρχεσίλαον ἀνθήσαντες φιλόσοφοι.“ — — ὁ δὲ Ἀρχεσίλαον καὶ Ἀρίστωνα τῶν καθ' αὐτὸν ἀνθησάντων κορυφαίους τίθησιν. — — ἐν αὐταῖς γὰρ ταῖς ἀποφάσεσι ταύταις ἱκανὴν

ab aliis probabile est litteris mandata esse. Quod fortasse ad dialogos quoque referri potest. Scilicet colloquia fuerunt ab ipso Aristone cum discipulis habita. Protreptici, de Zenonis placitis liber, cum Alexino et dialecticis pugna Stoico tantum Aristoni conveniunt. 7 Stoicus Aristo certe intelligitur; in sequentibus Themistius etiam Peripateticum commemorat: Ἀρίστων ὁ ἐκ Λυκείου.

8 καὶ — ἐκοινωνεῖ scil. non prohibuit, ne iidem adolescentuli et se audirent et Cleanthem. 12 ΤΩΝΟC . ΔΕ pap. || ΑΡΜΟC . Η pap. 21 τὴν Ἀθηνᾶν e. gr. K 482 τῷ δ' ἔμπνευσε μένος γλαυκῶπις Ἀθήνη.

ἀσθένειαν ἐμφαίνει τῆς ἑαυτοῦ γνώμης, ἣ τοῦ Ζήνωνος τοῦ Κιτιέως γνώριμος γενόμενος Ἀθήνησι τῶν μὲν ἐκείνον διαδεξαμένων οὐδενὸς μέμνηται, τοὺς δ' ἐκείνῳ διενεχθέντας καὶ ὧν διαδοχὴ οὐδεμὶα σώζεται, τούτους ἀνθῆσαι φησι κατὰ τὸν καιρὸν ἐκείνον.

339 Diogenes Laërt. VII 182. οὗτος (scil. Chrysippus) ὀνειδισθεὶς ὑπὸ τινος ὅτι οὐχὶ παρὰ Ἀρίστωνι μετὰ πολλῶν σχολάζει· „εἰ τοῖς πολλοῖς, εἶπε, προσεῖχον, οὐκ ἂν ἐφιλοσόφησα.“

340 Diogenes Laërt. VII 18. Ἀρίστωνος δὲ τοῦ μαθητοῦ πολλὰ διαλεγόμενον οὐκ εὐφυνῶς, ἔνια δὲ καὶ προπετῶς καὶ θρασέως „ἀδύνατον, εἰπεῖν (τὸν Ζήωνα), εἰ μὴ σε ὁ πατήρ μεθύων ἐγέννησεν.“¹⁰ ὅθεν αὐτὸν καὶ λάλον ἀπεκάλει, βραχυλόγος ὢν.

341 Athenaeus VII 281c. καὶ τῶν Στωϊκῶν δέ τινες συνεφήψαντο ταύτης τῆς ἡδονῆς· Ἐρατοσθένους γοῦν ὁ Κυρηναῖος μαθητῆς γενόμενος Ἀρίστωνος τοῦ Χίου, ὃς ἦν εἰς τῶν ἀπὸ τῆς Στοᾶς, ἐν τῷ ἐπιγραφόμενῳ Ἀρίστωνι παρεμφαίνει τὸν διδάσκαλον ὥς ὅστε-¹⁵ ρον ὀρμήσαντα ἐπὶ τρυφήν, λέγων ὧδε· „ἤδη δέ ποτε καὶ τοῦτον πεφώρακα τὸν τῆς ἡδονῆς καὶ ἀρετῆς μεσότοιχον διορύττοντα καὶ ἀναφαινόμενον παρὰ τῇ ἡδονῇ.“

342 Athenaeus VI 251b. Τίμων ὁ Φλιάσιος ἐν τῷ τρίτῳ τῶν σίλλων (fr. 64 W.) Ἀρίστωνά φησι τὸν Χίου, Ζήνωνος δὲ τοῦ²⁰ Κιτιέως γνώριμον, κόλακα γενέσθαι Περσαίου τοῦ φιλοσόφου, ὅτι ἦν ἐταῖρος Ἀντιγόνου τοῦ βασιλέως.

343 Diogenes Laërt. IV 33. καὶ τῆς διαλεκτικῆς εἶχετο (ὁ Ἀρκεσίλαος) καὶ τῶν Ἑρετρικῶν ἤπτετο λόγων· ὅθεν καὶ ἐλέγετο ἐπ' αὐ-²⁵ τοῦ ὑπ' Ἀρίστωνος·

πρόσθε Πλάτων, ὅπιθεν Πύρρων, μέσσος Διόδωρος.

344 Sextus hypotyp. I 234. (de Arcesilao locutus) ἔνθεν καὶ τὸν Ἀρίστωνά εἰπεῖν περὶ αὐτοῦ·

πρόσθε Πλάτων, ὅπιθεν Πύρρων, μέσσος Διόδωρος, διὰ τὸ προσχρησθῆαι τῇ διαλεκτικῇ τῇ κατὰ τὸν Διόδωρον, εἶναι δὲ³⁰ ἄντικρυς Πλατωνικόν.

345 Diogenes Laërt. IV 40. (ὁ Ἀρκεσίλαος) φιλομειράκιός τε ἦν καὶ καταφερής· ὅθεν οἱ περὶ Ἀρίστωνά τὸν Χίου Στωϊκοὶ ἐπεκάλουν αὐτῷ, φθορέα τῶν νέων καὶ κιναιδολόγον καὶ θρασὺν ἀποκαλοῦντες. καὶ γὰρ καὶ Δημητρίου τοῦ πλεύσαντος εἰς Κυρήνην ἐπὶ πλεόν ἔρα-³⁵ σθῆναι λέγεται καὶ Κλεοχάρους τοῦ Μυρλεανοῦ· ἐφ' ᾧ καὶ πρὸς τοὺς

3 Scil. Cleanthem nominare debuit, secundum Strabonem. || διενεχθέντας: eodem vocabulo utitur Diog. Laërt. de Aristone, Herillo, Dionysio. 9 desidero: καὶ (pro οὐκ) εὐφυνῶς. 11 λάλον, λα in ras. B. 14 Vix opus est dicere mentionem Aristonis ab Eratosthene factam valde honorificam fuisse. 26 Π. Z 181 πρόσθε λέων, ὅπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα.

κωμάσαντας εἶπεν, αὐτὸς μὲν θέλειν ἀνοῖξαι, ἐκεῖνον δὲ διακωλύειν. τούτου δὲ ἤρων καὶ Δημοχάρης ὁ Ἀάχης καὶ Πυθοκλῆς ὁ τοῦ Βουρέλου· οὗς καταλαβὼν ὑπ' ἀνεξικακίας παραχωρεῖν ἔφη. διὰ ταῦτα δὴ οὖν ἔδακνόν τε αὐτὸν οἱ προειρημένοι καὶ ἐπέσκωπτον ὥς φίλοχλον καὶ φιλόδοξον. μάλιστα δὲ ἐπετίθεντο αὐτῷ παρὰ Ἱερωνύμῳ τῷ Περιπατητικῷ, ὁπότε συνάγοι τοὺς φίλους ἐς τὴν Ἀλκυνόως τοῦ Ἀντιγόρου υἱοῦ ἡμέραν, εἰς ἣν ἱκανὰ χοήματα ἀπέστειλεν ὁ Ἀντίγονος πρὸς ἀπόλαυσιν. ἔνθα καὶ παραιτούμενος ἐκάστοτε τὰς ἐπικυλικεὺς ἐξηγήσεις πρὸς Ἀρίδην προτείνοντά τι θεώρημα καὶ ἀξιούντα
 10 εἰς αὐτὸ λέγειν εἶπεν· „ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο μάλιστα φιλοσοφίας ἴδιον, τὸ καιρὸν ἐκάστων ἐπίστασθαι.“

346 Diogenes Laërt. VII 162. ἀπετίνεται δὲ (ὁ Ἀρίστων) πρὸς Ἀρκεσίλαον, ὅτε θεασάμενος ταῦρον τερατώδη μήτραν ἔχοντα „οἶμοι, ἔφη, δέδοται Ἀρκεσίλαῳ ἐπιχείρημα κατὰ τῆς ἐναργείας.“
 15 πρὸς δὲ τὸν φάμενον Ἀκαδημαῖκόν οὐδὲν καταλαμβάνειν „ἄρ' οὐδὲ τὸν πλησίον σου καθημέρον ὁρᾷς;“ εἶπεν· ἀρνησαμένου δὲ· „τίς σ' ἐκτύφλωσεν, ἔφη, τίς ἀφείλετο λαμπάδος ἀνγᾶς;“

347 Diogenes Laërt. VII 162. μάλιστα δὲ προσεῖχε (scil. Aristot.) Στωικῷ δόγματι τῷ τὸν σοφὸν ἀδόξαστον εἶναι. πρὸς ὃ Περσαῖος
 20 ἐναντιούμενος διδύμων ἀδελφῶν τὸν ἕτερον ἐποίησεν αὐτῷ παρακαταθήκην δοῦναι, ἔπειτα τὸν ἕτερον ἀπολαβεῖν· καὶ οὕτως ἀπορούμενον διήλεγξεν.

348 Cicero de nat. deor. III 77. si verum est, quod Aristo Chius dicere solebat, nocere audientibus philosophos iis, qui bene dicta male
 25 interpretarentur; posse enim asotos ex Aristippi, acerbos e Zenonis schola exire.

349 Diogenes Laërt. II 79. (ὁ Ἀρίστιππος) τοὺς τῶν ἐγκυκλίων παιδευμάτων μετασχόντας, φιλοσοφίας δὲ ἀπολειφθέντας ὁμοίους ἔλεγεν εἶναι — τὸ δ' ὅμοιον καὶ Ἀρίστων· τὸν γὰρ Ὀδυσσεῖα καταβάντα
 30 εἰς ἄδου τοὺς μὲν νεκροὺς πάντας σχεδὸν ἐωρακέναι καὶ συντετυγκέναι, τὴν δὲ βασίλισσαν αὐτὴν μὴ τεθεᾶσθαι.

350 Stobaeus Florilegium 4, 109 Vol. I p. 246 Hense (4, 110 Mein.). Ἐκ τῶν Ἀρίστωνος Ὀμοιωμάτων. Ἀρίστων ὁ Χῖος τοὺς περὶ τὰ ἐγκύκλια μαθήματα πονομένους, ἀμελοῦντας δὲ φιλοσοφίας,
 35 ἔλεγεν ὁμοίους εἶναι τοῖς μνηστῆρσι τῆς Πηνελόπης, οἱ ἀποτυγχάνοντες ἐκείνης περὶ τὰς θεραπεύσεις ἐγίνοντο.

Cf. Diog. Laërt. II 79. Plut. de lib. educ. p. 7 d. Gnomol. Vatic. 166. Cramerii Anecd. Paris. IV 411, 15 (Hense).

13 ὅτε] ἴνα BL, ὅτι in litura P³. 14 Ἀρκεσίλαι B. 15 Ἀκαδημαῖκόν BP. || μηδὲν BPL. 17 τίς δέ σε B. || ἐτύφλωσε B. 19 δοξαστὸν BPL. 23 esset Madvig. Cf. simile dictum Zenonis n. 242.

idem 4, 110. ὁ αὐτὸς τοὺς πολλοὺς εἵκαζε τῷ Λαέρτῃ, ὅστις τῶν κατὰ τὸν ἀγρὸν ἐπιμελούμενος πάντων, ὀλιγώρως εἶχεν ἑαυτοῦ· καὶ γὰρ τούτους τῶν κτημάτων πλείστην ἐπιμέλειαν ποιουμένους περιορᾷ τὴν ψυχὴν ἑαυτῶν πλήρη παθῶν ἀγρῶν οὖσαν. (Od. ω 249).

Placita.

5

351 Diogenes Laërt. VII 160. Ἀρίστων ὁ Χίος — τέλος ἔφησεν εἶναι τὸ ἀδιαφόρως ἔχοντα ζῆν πρὸς τὰ μεταξὺ ἀρετῆς καὶ κακίας, μηδὲ ἡντινοῦν ἐν αὐτοῖς παραλλαγὴν ἀπολείποντα, ἀλλ' ἐπίσης ἐπὶ πάντων ἔχοντα· εἶναι γὰρ ὅμοιον τὸν σοφὸν τῷ ἀγαθῷ ὑποκριτῇ, ὃς ἂν τε Θεορίτου ἂν τε Ἀγαμέμνονος πρόσωπον ἀναλάβῃ, ἐκάτερον 10 ὑποκρίνεται προσηκόντως. τὸν τε φυσικὸν τόπον καὶ τὸν λογικὸν ἀνῆρει, λέγων τὸν μὲν εἶναι ὑπὲρ ἡμᾶς, τὸν δ' οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς, μόνον δὲ τὸν ἡθικὸν εἶναι πρὸς ἡμᾶς. εἰκέναι δὲ τοὺς διαλεκτικούς λόγους τοῖς ἀραχνίοις, ἃ καίτοι δοκοῦντα τεχνικὸν τι ἐμφαίνειν, ἄχρηστά ἐστίν. ἀρετὰς τε οὔτε πολλὰς εἰσήγεν, ὥς ὁ Ζήνων, οὔτε μίαν πολ- 15 λοῖς ὀνόμασι καλουμένην, ὥς οἱ Μεγαρικοί, ἀλλὰ κατὰ τὸ πρὸς τί πως ἔχειν.

352 Stobaeus ecl. II 8, 13 W. Ἀρίστωνος· Ἀρίστων ἔφη τῶν ζητουμένων παρὰ τοῖς φιλοσόφοις τὰ μὲν εἶναι πρὸς ἡμᾶς, τὰ δὲ μη- 20 δὲν πρὸς ἡμᾶς, τὰ δ' ὑπὲρ ἡμᾶς. πρὸς ἡμᾶς μὲν τὰ ἡθικά, μὴ πρὸς 20 ἡμᾶς δὲ τὰ διαλεκτικά (μὴ γὰρ συμβάλλεσθαι πρὸς ἐπανόρθωσιν βίου)· ὑπὲρ ἡμᾶς δὲ τὰ φυσικά· ἀδύνατα γὰρ ἐγνώσθαι καὶ οὐδὲ παρέχειν χρεῖαν.

353 Eusebius praep. evang. XV 62, 7 (p. 854c). ταῦτα μὲν οὖν ὁ Σωκράτης· μετὰ δὲ αὐτὸν οἱ περὶ Ἀρίστιππον τὸν Κυρηναῖον, ἐπειδ' 25 ὕστερον οἱ περὶ Ἀρίστωνα τὸν Χίον ἐπεχέλησαν λέγειν ὥς δέοι μόνον τὰ ἡθικά φιλοσοφεῖν· εἶναι γὰρ δὴ ταῦτα μὲν δυνατὰ καὶ ὠφέ- 30 λιμα· τοὺς μέντοι περὶ τῆς φύσεως λόγους πᾶν τοῦναντίον μήτε κατα- ληπτοὺς εἶναι μήτ', εἰ καὶ ὀφθεῖεν, ὄφελος ἔχειν τι. μηδὲν γὰρ ἡμῖν ἔσεσθαι πλέον, ἀλλ' οὐδ' εἰ μετεωρότεροι τοῦ Περσέως ἀρθέντες (frg. 30 35 trag. adesp. 131 N)

ὑπὲρ τε πόντου χεῦμ' ὑπὲρ τε πλειάδα

αὐτοῖς τοῖς ὅμμασι κατίδοιμεν τὸν πάντα κόσμον καὶ τὴν τῶν ὄντων φύσιν ἣτις δήποτε ἐστίν. οὐ γὰρ δὴ διὰ γε τοῦτο φρονιμωτέρους ἢ 35 δικαιοτέρους ἢ ἀνδρειοτέρους ἢ σωφρονεστέρους ἡμᾶς ἔσεσθαι, καὶ 35 μὴν οὐδὲ ἰσχυροὺς ἢ καλοὺς ἢ πλουσίους, ὧν χωρὶς οὐχ οἷόν τε εὐ-

7 τι pro τὰ BPLD. 10 ἐκατέρων B. 14 ἄχρηστα B¹, corr. B² cf. n. 391.
22 οὔτε libri, corr. Meineke. 32 ad Euripidis Andromedam rettulit Meineke.

δαιμονεῖν. ὅθεν ὁρθῶς εἶπε Σωκράτης ὅτι τῶν ὄντων τὰ μὲν ὑπὲρ ἡμᾶς εἶη, τὰ δὲ οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς. εἶναι γὰρ τὰ φυσικὰ μὲν ὑπὲρ ἡμᾶς, τὰ δὲ μετὰ τὸν θάνατον οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς, μόνα δὲ πρὸς ἡμᾶς τὰ ἀνθρώπινα. ταύτη δὲ καὶ χαίρειν αὐτὸν εἰπόντα τῇ Ἀναξαγόρου
 5 καὶ Ἀρχελάου φυσιολογίᾳ ζητεῖν

ὅτι οἱ ἐν μεγάροις κακὸν τ' ἀγαθόν τε τέτυκται.

Καὶ ἄλλως δὲ εἶναι τοὺς φυσικοὺς λόγους οὐ χαλεποὺς οὐδὲ ἀδυνάτους μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀσεβεῖς καὶ τοῖς νόμοις ὑπεναντίους. τοὺς μὲν γὰρ ἀξιοῦν μηδ' εἶναι θεοὺς τὸ παράπαν, τοὺς δὲ τὸ ἄπειρον ἢ τὸ
 10 ὄν ἢ τὸ ἔν, καὶ πάντα μᾶλλον ἢ τοὺς νομιζομένους· τὴν τ' αὖ διαφω-
 νίαν παμπόλλην οὖσαν· τοὺς μὲν γὰρ ἄπειρον ἀποφαίνειν τὸ πᾶν, τοὺς δὲ πεπερασμένον, καὶ τοὺς μὲν ἀξιοῦν ἅπαντα κινεῖσθαι, τοὺς δὲ καθάπαξ μηδέν.

354 Diogenes Laërt. VI 103. ἀρέσκει οὖν αὐτοῖς (scil. τοῖς Κυ-
 15 νικοῖς) τὸν λογικὸν καὶ τὸν φυσικὸν τόπον περιαιρεῖν, ἐμπερὶς Ἀρί-
 στωνι τῷ Χίῳ, μόνῳ δὲ προσέχειν τῷ ἡθικῷ.

355 Cicero Acad. Pr. II 123. Liber igitur a tali irrisione So-
 crates, liber Aristo Chius, qui nihil istorum (scil. physicorum) sciri
 putat posse.

20 356 Sextus adv. math. VII 12. καὶ Ἀρίστων δὲ ὁ Χίος οὐ
 μόνον, ὥς φασι, παρητεῖτο τὴν τε φυσικὴν καὶ λογικὴν θεωρίαν διὰ
 τὸ ἀνωφελές καὶ πρὸς κακοῦ τοῖς φιλοσοφοῦσιν ὑπάρχειν, ἀλλὰ καὶ
 τοῦ ἡθικοῦ τόπους τινὰς συμπεριέγραφεν, καθάπερ τὸν τε παραινети-
 κὸν καὶ τὸν ὑποθετικὸν τόπον· τούτους γὰρ εἰς τίτθας ἂν καὶ παι-
 25 δαγωγοὺς πίπτειν, ἀρκεῖν δὲ πρὸς τὸ μακαρίως βιῶναι τὸν οἰκειοῦντα
 μὲν πρὸς ἀρετὴν λόγον, ἀπαλλοτριοῦντα δὲ κακίας, κατατρέχοντα δὲ
 τῶν μεταξὺ τούτων, περὶ ᾧ οἱ πολλοὶ πτοηθέντες κακοδαιμονοῦσιν.

357 Seneca epist. 89, 13. Ariston Chius non tantum superva-
 cuas esse dixit naturalem et rationalem (scil. partem philosophiae) sed
 30 etiam contrarias. moralem quoque, quam solam reliquerat, circumcidit.
 nam eum locum, qui monitiones continet, sustulit et paedagogi esse dixit,
 non philosophi, tamquam quicquam aliud sit sapiens quam generis hu-
 mani paedagogus.

357a Lactant. div. instit. VII 7. Ad virtutem capessendam nasci
 35 homines, Ariston disseruit.

358 Seneca epist. 94, 1. Eam partem philosophiae, quae dat propria
 cuique personae praecepta nec in universum componit hominem, sed ma-
 rito suadet, quomodo se gerat adversus uxorem, patri quomodo educet
 liberos, domino quomodo servos regat, quidam solam receperunt. — —

Sed Ariston Stoicus <e> contrario hanc partem levem existimat et quae non descendat in pectus usque. ad illam habentem praecepta plurimum ait proficere ipsa decreta philosophiae constitutionemque summi boni, quam qui bene intellexit ac didicit, quid in quaque re faciendum sit, sibi ipse praecepit.

359 Seneca epist. 94, 5. Qui hanc partem (scil. eam quae dat propria cuique personae praecepta) videri volunt supervacuum, hoc aiunt: Si quid oculis oppositum moratur aciem, removendum est. illo quidem obiecto operam perdidit, qui praecepit: „sic ambulabis, illo manum porriges.“ Eodem modo ubi aliqua res obcaecat animum et ad officiorum dispiciendum ordinem impedit, nihil agit, qui praecepit: „sic vives cum patre, sic cum uxore.“ nihil enim proficient praecepta, quamdiu menti error obsusus est; si ille discutitur, adparebit, quid cuique debeatur officio; alioquin doces illum, quid sano faciendum sit, non efficis sanum. Pauperi ut agat divitem monstras; hoc quomodo manente paupertate fieri potest? ostendis esurienti, quid tamquam satur faciat: fixam potius medullis famem detrahe. Idem tibi de omnibus vitiis dico: ipsa removenda sunt, non praeicipiendum, quod fieri illis manentibus non potest. nisi opiniones falsas, quibus laboramus, expuleris, nec avarus, quomodo pecunia utendum sit, exaudiet, nec timidus, quomodo periculosa contemnat. efficias oportet, ut sciat pecuniam nec bonum nec malum esse; ostendas illi miserrimos divites; efficias ut, quicquid publice expavimus, sciat non esse tam timendum quam fama circumfert, nec dolere [quemquam] nec mori. saepe in morte, quam pati lex est, magnum esse solatium, quod ad neminem redit; in dolore pro remedio futuram obstationem animi, qui levius sibi facit, quicquid contumaciter passus est. optimam doloris esse naturam, quod non potest nec qui extenditur magnus esse nec qui est magnus extendi. omnia fortiter excipienda, quae nobis mundi necessitas imperat. His decretis cum illum in conspectum suae condicionis adduxeris et cognoverit beatam esse vitam non quae secundum voluptatem est, sed secundum naturam, cum virtutem unicum bonum hominis adamaverit, turpitudinem solum malum fugerit, reliqua omnia, divitias, honores, bonam valetudinem, vires, imperia scierit esse mediam partem, nec bonis adnumerandam nec malis: monitorem non desiderabit ad singula, qui dicat: „sic incede, sic coena. hoc viro, hoc feminae, hoc marito, hoc caelibus convenit.“ ista enim qui diligentissime monent, ipsi facere non possunt. haec paedagogus puero, haec avia nepoti praecepit, et irascendum non esse magister iracundissimus disputat. si ludum litterarium intraveris, scies ista, quae ingenti supercilio philosophi iactant in puerili esse praescripto.

23 quemquam delevi.

28 Cf. Epicuri fr. 446 Us.

Stoicorum veterum fragm. I.

Utrum deinde manifesta an dubia praecipies? non desiderant manifesta monitorem. praecipienti dubia non creditur. supervacuum est ergo praecipere. id adeo sic disce: si id mones, quod obscurum est et ambiguum, probationibus adiuvandum erit. si probatarus es, illa per quae
 5 probas, plus valent satisque per se sunt. „Sic amico utere, sic cive, sic socio.“ Quare? „quia iustum est.“ Omnia ista mihi de iustitia locus tradit. illic invenio aequitatem per se expetendam; nec metu nos ad illam cogi nec mercede conduci; non esse iustum, cui quicquam in hac
 10 ista praecepta proficiunt, quae eruditum docent? praecepta dare scienti supervacuum est, nescienti parum. audire enim debet non tantum, quid sibi praecipiat, sed etiam quare. Utrum, inquam, veras opiniones habenti de bonis malisque sunt necessaria an non habenti? qui non habet, nihil a te adiuvabitur. aures eius contraria monitionibus tuis fama
 15 possedit. qui habet exactum iudicium de fugiendis petendisque, scit, quid sibi faciendum sit, etiam te tacente. tota ergo pars ista philosophiae submoventi potest.

Duo sunt, propter quae delinquimus: aut inest animo pravis opinionibus malitia contracta, aut etiamsi non est falsis occupatus, ad falsa
 20 proclivis est et cito specie quo non oportet trahente corrumpitur. itaque debemus aut percurare mentem aegram et vitiis liberare, aut vacantem quidem, sed ad peiora pronam praeoccupare. utrumque decreta philosophiae faciunt. ergo tale praecipendi genus nil agit.

Praeterea si praecepta singulis damus, incomprehensibile opus est.
 25 alia enim dare debemus feneranti, alia colenti agrum, alia negotianti, alia regum amicitias sequenti, alia pares, alia inferiores amaturis. In matrimonio praecipias, quomodo vivat cum uxore aliquis, quam virginem duxit, quomodo cum ea, quae alicuius ante matrimonium experta est, quemadmodum cum locuplete, quemadmodum cum indotata. an non
 30 putas aliquid esse discriminis inter sterilem et fecundam, inter provec-tiorem et puellam, inter matrem et novercam? Omnes species complecti non possumus; atqui singulae propria exigunt. leges autem philosophiae breves sunt et omnia adligant. Adice nunc, quod sapientiae praecepta finita debent esse et certa; si qua finiri non possunt, extra sapientiam
 35 sunt. sapientia rerum terminos novit. ergo ista praeceptiva pars sub-movenda est, quia quod paucis promittit, praestare omnibus non potest, sapientia autem omnes tenet.

Inter insaniam publicam et hanc, quae medicis traditur, nihil interest, nisi quod haec morbo laborat, illa opinionibus falsis; altera
 40 causas furoris traxit ex valitudine, altera animi mala valitudo est. si quis furioso praecepta det, quomodo loqui debeat, quomodo procedere,

quomodo in publico se gerere, quomodo in privato, erit ipso, quem monebit, insanior; bilis nigra curanda est et ipsa furoris causa removenda. idem in hoc alio animi furore faciendum est. ipse discuti debet; alioquin abibunt in vanum monentium verba. Haec ab Aristone dicuntur.

360 Clemens Alex. Stromat. II p. 179 Sylb., Vol. I p. 497 Pott. τί δή σοι Ἀρίστωνα καταλέγοιμι; τέλος οὗτος εἶναι τὴν ἀδιαφορίαν ἔφη· τὸ δὲ ἀδιάφορον ἀπλῶς ἀδιάφορον ἀπολείπει.

361 Sextus adv. math. XI 63. μὴ εἶναι δὲ προηγμένον ἀδιάφορον τὴν ὑγίαν καὶ πᾶν τὸ κατ' αὐτὴν παραπλήσιον ἔφησεν Ἀρίστων 10 ὁ Χῖος. ἴσον γὰρ ἔστι τὸ προηγμένον αὐτὴν λέγειν ἀδιάφορον τῷ ἀγαθὸν ἀξιοῦν, καὶ σχεδὸν ὀνόματι μόνον διαφέρειν. καθόλου γὰρ τὰ μεταξὺ ἀρετῆς καὶ κακίας ἀδιάφορα μὴ ἔχειν μηδεμίαν παραλλαγὴν, μὴδὲ τινὰ μὲν εἶναι φύσει προηγμένα, τινὰ δὲ ἀποπροηγμένα, ἀλλὰ παρὰ τὰς διαφοροὺς τῶν καιρῶν περιστάσεις μήτε τὰ λεγόμενα 15 προῆχθαι πάντως γίνεσθαι προηγμένα, μήτε τὰ λεγόμενα ἀποπροῆχθαι κατ' ἀνάγκην ὑπάρχειν ἀποπροηγμένα. εἰν γοῦν δέη τοὺς μὲν ὑγιαίνοντας ὑπηρετεῖν τῷ τυράννῳ καὶ διὰ τοῦτο ἀναιρεῖσθαι, τοὺς δὲ νοσοῦντας ἀπολυομένους τῆς ὑπηρεσίας συναπολύεσθαι καὶ τῆς ἀναιρέσεως, ἔλοιτ' ἂν μᾶλλον ὁ σοφὸς τὸ νοσεῖν κατὰ τοῦτον τὸν καιρὸν 20 ἢ [ὅτι] τὸ ὑγιαίνειν. καὶ ταύτῃ οὔτε ἡ ὑγία προηγμένον ἔστι πάντως οὔτε ἡ νόσος ἀποπροηγμένον. ὥσπερ οὖν ἐν ταῖς ὀνοματογραφίαις ἄλλοτ' ἄλλα προτάττομεν στοιχεῖα, πρὸς τὰς διαφοροὺς περιστάσεις ἀρτιζόμενοι, καὶ τὸ μὲν δέλτα ὅτε τὸ τοῦ Δίωνος ὄνομα γράφομεν, τὸ δὲ ἰῶτα ὅτε τὸ τοῦ Ἰωνος, τὸ δὲ ὦ ὅτε τὸ τοῦ Ὠρίωνος, οὐ τῇ 25 φύσει ἐτέρων παρὰ τὰ ἕτερα γράμματα προκρινόμενων, τῶν δὲ καιρῶν τοῦτο ποιεῖν ἀναγκάζοντων, οὕτω καὶ τοῖς μεταξὺ ἀρετῆς καὶ κακίας πρᾶγμασιν οὐ φυσικὴ τις γίνεται ἐτέρων παρ' ἕτερα πρόκρισις, κατὰ περιστάσιν δὲ μᾶλλον.

362 Cicero Acad. Pr. II 130. Aristonem, qui cum Zenonis fuisset 30 auditor, re probavit ea, quae ille verbis, nihil esse bonum nisi virtutem, nec malum nisi quod virtuti esset contrarium; in mediis ea momenta, quae Zeno voluit, nulla esse censuit. huic summum bonum est, in his rebus neutram in partem moveri, quae ἀδιαφορία ab ipso dicitur.

Tusc. disp. V 27. Aristo Chius — qui nisi quod turpe esset, 35 nihil malum diceret.

363 Cicero de finibus II 35. Nam Pyrrho, Aristo, Erillus iam diu abiecti.

ibid. V 23. Iam explosae eiectaeque sententiae Pyrrhonis, Aristo-

8 ἀπλῶς ἀδιάφορον] cf. Zenonis fr. n. 191. 21 ὅτι seclusi.

nis, Erilli, quod in hunc orbem, quem circumscripsimus, incidere non possunt, adhibendae omnino non fuerunt.

Cicero Tuscul. disput. V 85. *Hae sunt sententiae, quae stabilitatis aliquid habeant; nam Aristonis, Pyrrhonis, Erilli nonnullorumque aliorum evanuerunt.*

Cicero de officiis I 6. *quoniam Aristonis, Pyrrhonis, Erilli iam pridem explosa sententia est; qui tamen haberent ius suum disputandi de officio, si rerum aliquem dilectum reliquissent, ut ad officii inventionem aditus esset.*

10 364 Cicero de fin. II 43. *Quae (scil. prima naturae) quod Aristoni et Pyrrhoni omnino visa sunt pro nihilo, ut inter optime valere et gravissime aegrotare nihil prorsus dicerent interesse, recte iam pridem contra eos desitum est disputari. Dum enim in una virtute sic omnia esse voluerunt, ut eam rerum selectione exspoliarent nec ei quicquam aut*
 15 *unde oreretur darent, aut ubi niteretur, virtutem ipsam, quam amplexabantur, sustulerunt.*

Cf. III 11 et 12.

IV 47. *ut Aristonis esset explosa sententia dicentis nihil differre aliud ab alio, nec esse res ulla praeter virtutes et vitia, inter quas*
 20 *quicquam omnino interesset.*

V 23. ii — *qui in rebus iis, in quibus nihil aut honestum aut turpe sit, negant esse ullam causam, cur aliud alii anteponatur, nec inter eas res quicquam omnino putant interesse.*

365 Cicero de finibus III 15, 50. *Deinceps explicatur differentia rerum: quam si non ullam esse diceremus, confunderetur omnis vita, ut*
 25 *ab Aristone, neque ullum sapientiae munus aut opus inveniretur, cum inter res eas, quae ad vitam degendam pertinerent, nihil omnino interesset neque ullum delectum adhiberi oporteret.*

366 Cicero de finibus V 73. *Multa dicta sunt ab antiquis de*
 30 *contemnendis ac despiciendis rebus humanis; hoc unum Aristo tenuit: praeter vitia atque virtutes negavit rem esse ullam aut fugiendam aut expetendam.*

367 Cicero de legibus I 38. *sive etiam Aristonis difficilem atque arduam, sed iam tamen fractam et convictam sectam secuti sunt,*
 35 *ut virtutibus exceptis atque vitiis cetera in summa aequalitate ponerent.*
 — 55. *si, ut Chius Aristo dixit solum bonum esse, quod honestum esset, malumque, quod turpe, ceteras res omnis plane paris ac ne minimum quidem, utrum adessent an abessent, interesse etc.*

10 quod Madvig, cum libri. 21 nihil quod non aut libri, quod non del. Lambin.

368 Cicero de finibus IV 79. *Roges enim Aristonem, bonane ei videantur haec: vacuitas doloris, divitiae, valetudo; neget. Quid? quae contraria sunt his, malane? Nihil magis. — Admirantes quaeramus — quonam modo vitam agere possimus, si nihil interesse nostra putemus, valeamus aegrine simus, vacemus an cruciemur dolore, frigus, 5 famem propulsare possimus necne possimus. „Vives, inquit Aristo, magnifice atque praeclare, quod erit cumque visum, ages, numquam angere, numquam cupies, numquam timebis.“*

369 Cicero de finibus IV 43. *Itaque mihi videntur omnes quidem illi errasse, qui finem bonorum esse dixerunt honeste vivere, sed alius 10 alio magis, Pyrrho scilicet maxime — deinde Aristo, qui nihil relinquere (scil. quod praeter virtutem appetendum esset) non est ausus, introduxit autem, quibus commotus sapiens appeteret aliquid, quodcumque in mentem incideret et quodcumque tamquam occurreret. Is hoc melior quam Pyrrho, quod aliquod genus appetendi dedit, deterior quam ceteri, 15 quod penitus a natura recessit.*

370 Clemens Alex. Stromat. II 20 p. 195 Sylb., Vol. I p. 486 Pott. ὁθεν, ὡς ἔλεγεν Ἀρίστων, πρὸς ὅλον τὸ τετράχορδον, ἡδονὴν λύπην φόβον ἐπιθυμίαν, πολλῆς δὲ τῆς ἀσκήσεως καὶ μάχης.

371 Plutarchus de exilio 5 p. 600e. οἷόν ἐστιν ἡ νῦν σοι παρ- 20 οὔσα μετὰστασις ἐκ τῆς νομιζομένης πατρὶδος. φύσει γὰρ οὐκ ἔστι πατρίς, ὥσπερ οὐδ' οἶκος οὐδ' ἀγρὸς οὐδὲ χαλκεῖον, ὡς Ἀρίστων ἔλεγεν, οὐδ' ἱατρεῖον· ἀλλὰ γίγνεται, μᾶλλον δ' ὀνομάζεται καὶ καλεῖται τούτων ἕκαστον αἰεὶ πρὸς τὸν οἰκοῦντα καὶ χρώμενον.

372 Seneca epist. 115, 8. *Tunc intellegere nobis licebit, quam con- 25 temnenda miremur, simillimi pueris, quibus omne ludicrum in pretio est; parentibus quippe nec minus fratribus praeferunt parvo aere empti monilia. quid ergo inter nos et illos interest, ut Ariston ait, nisi quod nos circa tabulas et statuas insanimus, carius inepti? illos reperti in litore calculi leves et aliquid habentes varietatis delectant, nos ingentium 30 maculae columnarum etc.*

373 Plutarchus de Stoic. repugn. 8 p. 1034d. Χρύσιππος Ἀρίστωνι μὲν ἐγκαλῶν ὅτι μιᾶς ἀρετῆς σχέσεις ἔλεγε τὰς ἄλλας εἶναι.

374 Galenus de Hipp. et Plat. decr. VII 2 (208. 591 M.). νομίσας γοῦν ὁ Ἀρίστων μίαν εἶναι τῆς ψυχῆς δύναμιν, ἣ λογιζόμεθα, καὶ 35 τὴν ἀρετὴν τῆς ψυχῆς ἔθετο μίαν, ἐπιστήμην ἀγαθῶν καὶ κακῶν. ὅταν μὲν οὖν αἰρεῖσθαι τε δέῃ τὰγαθὰ καὶ φεύγειν τὰ κακά, τὴν ἐπιστήμην τήνδε καλεῖ σωφροσύνην· ὅταν δὲ πράττειν μὲν τὰγαθὰ, μὴ πράτ-

13 quodcumque in Manutius, quod cuique in libri. Cf. ἐπελεύσεις illas, contra quas disputat Chrysippus Vol. II n. 973 (p. 282).

τειν δὲ τὰ κακά, φρόνησιν· ἀνδρείαν δὲ ὅταν τὰ μὲν θαρσύνῃ, τὰ δὲ
φεύγῃ. ὅταν δὲ τὸ κατὰ ἀξίαν ἐκάστῳ νέμῃ, δικαιοσύνην. ἐνὶ δὲ
λόγῳ γινώσκουσα μὲν ἡ ψυχὴ χωρὶς τοῦ πράττειν τὰ γαθὰ τε καὶ κακὰ
σοφία τέ ἐστι καὶ ἐπιστήμη, πρὸς δὲ τὰς πράξεις ἀφικνουμένη τὰς
κατὰ τὸν βίον ὀνόματα πλείω λαμβάνει τὰ προειρημένα, φρόνησις τε
καὶ σωφροσύνη καὶ δικαιοσύνη καὶ ἀνδρεία καλουμένη. τοιαύτη μὲν
τις ἡ Ἀρίστωνος δόξα περὶ τῶν τῆς ψυχῆς ἀρετῶν.

375 Plutarchus de virtute morali 2 p. 440f. Ἀρίστων δ' ὁ Χίος
τῇ μὲν οὐσίᾳ μίαν καὶ αὐτὸς ἀρετὴν ἐπολεῖ καὶ ὑγίειαν ὠνόμαζε· τῷ
δὲ πρὸς τί πως διαφόρους καὶ πλείονας, ὥς εἰ τις ἐθέλοι τὴν ὕσασιν
ἡμῶν λευκῶν μὲν ἀντιλαμβανομένην λευκοθέαν καλεῖν, μελάνων δὲ
μελανθέαν ἢ τι τοιοῦτον ἕτερον. καὶ γὰρ ἡ ἀρετὴ ποιητέα μὲν ἐπι-
σκοποῦσα καὶ μὴ ποιητέα κέκληται φρόνησις, ἐπιθυμίαν δὲ κοσμοῦσα
καὶ τὸ μέτριον καὶ τὸ εὐκαιρον ἐν ἡδοναῖς ὀρίζουσα σωφροσύνη, κοι-
νωτήμασι δὲ καὶ συμβολαίοις ὁμιλοῦσα τοῖς πρὸς ἑτέρους δικαιοσύνη·
καθάπερ τὸ μαχαίριον ἐν μὲν ἔστιν, ἄλλοτε δ' ἄλλο διαιρεῖ, καὶ τὸ
πῦρ ἐνεργεῖ περὶ ὕλης διαφόρους μῖα φύσει χρῶμενον.

376 Clemens Al. Strom. I p. 376 Pott. Εἰ γοῦν σκοποῖμεν, μία
κατὰ δυνάμιν ἔστιν ἡ ἀρετὴ· ταύτην δὲ συμβέβηκεν τούτοις μὲν τοῖς
πράγμασιν ἐγγενομένην λέγεσθαι φρόνησιν· ἐν τούτοις δὲ σωφροσύ-
νην· ἐν τούτοις δὲ ἀνδρείαν ἢ δικαιοσύνην. — τοῦτον φάμεν τὸν
τρόπον μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς δρακμῆς τῷ μὲν ναυκλήρῳ δοθείσης λέγε-
σθαι ναῦλον· τῷ δὲ τελώνῃ τέλος· καὶ ἐνοίκιον μὲν τῷ σταθμούχῳ·
μισθὸν δὲ τῷ διδασκάλῳ· καὶ τῷ πιπράσκοντι ἀφραβῶνα. Ἐκάστη δὲ
— ἀρετὴ — συνωνύμως καλουμένη μόνον τοῦ καθ' ἑαυτὴν ἀποτελέσμα-
τός ἐστιν αἰτία· κατὰ σύγχρησιν δὲ τούτων γίνεταί τὸ εὐδαιμόνως
ζῆν· μὴ γὰρ δὴ εὐδαιμονῶμεν πρὸς τὰ ὀνόματα, ὅταν τὸν ὀρθὸν βίον
εὐδαιμονίαν λέγωμεν καὶ εὐδαίμονα τὸν κεκοσμημένον τὴν ψυχὴν
ἐναρέτως.

377 Porphyrius de animae facultatibus apud Stobaeum ecl. I
p. 347, 21 W. τὰς τῆς ψυχῆς δυνάμεις ὑπογράψαι πρόκειται· καὶ πρό-
τερόν γε ἐπεξελθὼν τῇ ἱστορίᾳ τῇ τε παρὰ τοῖς παλαιοῖς καὶ τῇ ὕστε-
ρον ἐπικριθείσῃ παρὰ τοῖς διδασκάλοις, Ἀρίστων ἀντιληπτικὴν δύ-
ναμιν τῆς ψυχῆς θέμενος ταύτην διαιρεῖ εἰς δύο, τὸ μὲν τι μέρος
φάσκων μετὰ τινος τῶν αἰσθητηρίων ὥς τὰ πολλὰ κινεῖσθαι, ὃ αἰσθη-
τικὸν καλεῖ, ἀρχὴν καὶ πηγὴν ὑπάρχον τῶν κατὰ μέρος αἰσθήσεων,
τὸ δὲ αἰεὶ καθ' ἑαυτὸ καὶ χωρὶς ὀργάνων, ὃ ἐπὶ μὲν τῶν ἀλόγων οὐκ
ὠνομάσθαι (ἢ γὰρ ὅλως οὐκ εἶναι ἐν αὐτοῖς ἢ τελῶς ἀσθενὲς καὶ

33 nihil mutandum est.
Heeren, ὠνόμασται FP.

37 ἀλόγων Heeren, ἄλλων FP.

38 ὠνομάσθαι

ἀμυδρὸν ἔργον), ἐν δὲ τοῖς λογικοῖς, ἐν οἷς δὴ μάλιστα <ῆ> μόνοις φαίνεται, νοῦν προσαγορεύεσθαι.

378 Cicero de nat. deor. I 37. cuius (scil. Zenonis) discipuli Aristonis non minus magno in errore sententiast, qui neque formam dei intellegi posse censeat neque in deis sensum esse dicat dubitetque omnino, deus animans necne sit.

379 Jamblichus de anima apud Stobaeum ecl. II 382, 18 W. περὶ τῆς κοινωνίας τῆς πρὸς τοὺς θεοὺς τῶν ψυχῶν γέρονέ τις διαμφισβήτησις, τῶν μὲν λεγόντων ἀδύνατον μίγνυσθαι θεοὺς ταῖς κατεχομέναις ψυχαῖς ἐν τῷ σώματι, τῶν δὲ διατεινομένων μίαν εἶναι κοινήν 10 πολιτείαν τῶν καθαρῶν ψυχῶν πρὸς τοὺς θεοὺς καὶ εἰ ὅτι μάλιστα ἐν τοῖς σώμασι διατρίβουσιν· οὐ δὲ μόνοις δαίμοσιν ἢ καὶ ἡρώσιν ὑποτιθέασιν αὐτὴν εἰς κοινήν συνουσίαν· <ὦν> ἄλλοι μὲν οἱ βελτίονες, κρινόμενοι κατὰ Πλάτωνα καθάρσει καὶ ἀναγωγῇ καὶ τελειώσει τῆς ψυχῆς, ἄλλοι δὲ οἱ χείρονες, τοῖς ἐναντίοις τούτων δια- 15 στελλόμενοι· κατὰ δὲ τοὺς Στωϊκοὺς τῇ κοινωνίᾳ καὶ τῷ καλῷ τῷ τῆς φύσεως ἐξηρητημένῳ· κατὰ δὲ τοὺς Περιπατητικοὺς τῇ κατὰ φύσιν τε συμμετρίᾳ καὶ τῇ ὑπὲρ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν νοερᾷ ζωῇ προτιμώμενοι· κατὰ δὲ Ἡριλλον ἐπιστήμη· κατὰ δὲ Ἀρίστων ἀδιαφορίᾳ· κατὰ δὲ Δημόκριτον εὐσχημοσύνη· κατὰ δὲ τοὺς ἄλλους 20 μέρει τινὶ τοῦ καλοῦ· ἢ τῇ ἀοχλησίᾳ καθ' Ἱερώνυμον· ἢ ἄλλοις τισὶ τρόποις διαγωγῆς τὸ αἰρετὸν ἔχοντες, ἀφ' ὧν οἱ κατὰ μέρος φύονται βίοι ἄπειροι περὶ τὴν γένεσιν διαιρούμενοι etc.

380 Plutarchus vita Demosthenis 30 (de morte Demosthenis). τὸ δὲ φάρμακον Ἀρίστων μὲν ἐκ τοῦ καλάμου λαβεῖν φησιν αὐτόν, ὥς 25 εἴρηται.

381 Plutarchus vita Demosthenis 10. Ἀρίστων δ' ὁ Χίος καὶ Θεοφράστου τινὰ δόξαν ἰστόρηκε περὶ τῶν ῥητόρων. ἐρωτηθέντα γὰρ, ὁποῖός τις αὐτῷ φαίνεται ῥήτωρ ὁ Δημοσθένης, εἰπεῖν· „ἄξιός τῆς πόλεως“, ὁποῖός δὲ Δημάδης· „ὑπὲρ τὴν πόλιν“. Ὁ δ' αὐτὸς φιλόσο- 30 φος Πολύενκτον ἰστορεῖ τὸν Σφήτιον, εἶνα τῶν τότε πολιτευομένων Ἀθήνησιν, ἀποφαίνεσθαι, μέριστον μὲν εἶναι ῥήτορα Δημοσθένην, δυνατώτατον δὲ εἰπεῖν Φωκίωνα· πλεῖστον γὰρ ἐν βραχυτάτῃ λέξει νοῦν ἐκφέρειν.

382 Plutarchus ὅτι μάλιστα τοῖς ἡγεμόσι δεῖ τὸν φιλόσοφον δια- 35 λέγεσθαι 1 p. 776c. καὶ Ἀρίστων μὲν ὁ Χίος ἐπὶ τῷ πᾶσι δια-

1 ἢ add. Heeren. 2 νοῦν φαίνεται (hoc. ord.) libri, transpos. Heeren.
12 post διατρίβουσιν clausula in P. 13 αὐτὴν FP, αὐτὰς Wachsm. || post συνουσίαν clausula in F; novam hinc eclogam constituit Wachsm. ὦν ego supplēvi. 15 ἐναντίως FP, corr. Wachsm. 22 ἔχοντες vix sanum (Wachsm.).

λέγεσθαι τοῖς βουλομένοις ὑπὸ τῶν σοφιστῶν κακῶς ἀκούων· „ᾧφελεν, εἶπε, καὶ τὰ θηρία λόγων συνιέναι κινητικῶν πρὸς ἀρετήν.“

383 Stobaeus Florileg. 13, 40 Vol. I p. 462 Hense (13, 22 Mein.).

Ἐκ τῶν Ἀρίστωνος Ὀμοιωμάτων. Ὅμοιον ἀψινθίου τὸ δριμύ και
5 λόγον παρδῆσιαν ἐκκόψαι.

384 Stobaeus Florileg. 13, 57 Vol. I p. 465 Hense (13, 39 Mein.).

Ἐκ τῶν Ἀρίστωνος Ὀμοιωμάτων. Φήσαντός τινος „λίαν μοι ἐπισκώπτεις“ ἔφη „καὶ γὰρ τοῖς σπληνικοῖς τὰ μὲν δριμύα και πικρὰ
ᾧφέλιμα, τὰ δὲ γλυκεῖα βλαβερά.“

10 385 Plutarchus de recta ratione audiendi 8 p. 42b. οὔτε γὰρ βαλανείου, φησὶν ὁ Ἀρίστων, οὔτε λόγου μὴ καθαίροντος ᾧφελός ἐστιν.

386 Stobaeus Florileg. 79, 44 Mein. Ἐκ τῶν Ἀρίστωνος Ὀμοιωμάτων. Οἱ ἄρτι ἐκ φιλοσοφίας, πάντας ἐλέγχοντες και ἀπὸ τῶν γο-
15 νέων ἀρχόμενοι, πάσχουσιν ᾧπερ και οἱ νεώνητοι κύνες, οἱ οὐ μόνον τοὺς ἄλλους ὑλακτοῦσιν, ἀλλὰ και τοὺς ἑνδον.

387 Stobaeus ecl. II p. 215, 20 W. Ἐκ τῶν Ἀρίστωνος Ὀμοιωμάτων. Τὸ κύμινον, φασί, δεῖ σπείρειν βλασφημοῦντας, οὔτω γὰρ
καλὸν φύεσθαι· και τοὺς νέους χρὴ παιδεύειν ἐπισκώπτοντας, οὔτω
20 γὰρ χρήσιμοι ἔσονται.

388 Seneca epist. 36, 3. *Ariston aiebat malle <se> adolescentem tristem quam hilarem et amabilem turbae. vinum enim bonum fieri, quod recens durum et asperum visum est; non pati aetatem, quod in dolio placuit.*

25 389 Plutarchus de tuenda sanitate praecepta 20 p. 133c. ἀλειπτῶν δὲ φωνὰς και παιδοτριβῶν λόγους, ἐκάστοτε λεγόντων ᾧς τὸ παρὰ δεῖπνον φιλολογεῖν τὴν τροφήν διαφθείρει και βαρύνει τὴν κεφαλὴν, τότε φοβητέον, ᾧταν τὸν Ἰνδὸν ἀναλύειν ἢ διαλέγεσθαι περὶ τοῦ Κυριεύοντος ἐν δείπνῳ μέλλωμεν. — — ἂν δ' ἡμᾶς μὴ ἄλλο τι
30 ζητεῖν ἢ φιλοσοφεῖν ἢ ἀναγινώσκειν παρὰ δεῖπνον ἑᾧσι τῶν ἐν τῷ καλῷ και ᾧφελίμῳ τὸ ἐπαγωγὸν ὑφ' ἡδονῆς και γλυκὺ μόριον ἐχόντων, κελεύσομεν αὐτοὺς μὴ ἐνοχλεῖν, ἀλλ' ἀπιόντας ἐν τῷ ξυστῇ ταῦτα και ταῖς παλαίστραις διαλέγεσθαι τοῖς ἀθληταῖς, οὓς τῶν βιβλίων ἐξελόντες αἰεὶ διημερεύειν ἐν σκώμμασι και βωμολοχίαις ἐθίζοντες, ᾧς
35 ὁ κομψὸς Ἀρίστων ἔλεγε, τοῖς ἐν γυμνασίῳ κλοσιν ᾧμοίως λιπαροὺς πεποιήκασιν και λιθίνους.

390 Plutarchus Amatorius 21 p. 766f. ᾧταν ἡθὸς ἀγνὸν και

5 τὴν παρδῆσιαν concinnius Max. 31 p. 620 Combef. 14 οἱ ἄρτι ἐκ φιλοσοφίας i. e. adolescentes cum ex schola philosophi domum redierunt. 29 fortasse μηδ'.

κόσμιον ἐν ὥρᾳ καὶ χάριτι μορφῆς διαφανὲς γένηται, καθάπερ ὄρθιον ὑπόδημα δείκνυσι ποδὸς εὐφυΐαν, ὡς Ἀρίστων ἔλεγεν.

391 Stobaeus ecl. II p. 24, 8 W. Ἀρίστωνος. Ἀρίστων τοὺς λόγους τῶν διαλεκτικῶν εἵκαζεν τοῖς τῶν ἀρχαίων ὑφάσμασιν οὐδὲν μὲν χρησίμοις, λίαν δὲ τεχνικοῖς (οὔσι).⁵

392 Stobaeus ecl. II p. 22, 22 W. Ἐκ τῶν Ἀρίστωνος Ὀμοιωμάτων· οἱ ἐν διαλεκτικῇ βαθύνοντες εἰκάσι καρχίνους μασσωμένοις, οἱ δι' ὀλίγον τρόφιμον περὶ πολλὰ ὁστὰ ἀσχολοῦνται.

393 Stobaeus ecl. II p. 23, 15 W. Ἀρίστωνος. Ἀρίστων ἔλεγεν εἰκέναι τὴν διαλεκτικὴν τῷ ἐν ταῖς ὁδοῖς πηλῷ πρὸς οὐδὲν γὰρ οὐδ' ἐκείνον χρησίμον ὄντα καταβάλλειν τοὺς βαδίζοντας.¹⁰

394 Stobaeus ecl. II 24, 12 W. Ἐκ τῶν Ἀρίστωνος Ὀμοιωμάτων. ὁ ἐλλέβορος ὀλοσχερότερος μὲν ληφθεὶς καθαλερὴ, εἰς δὲ πάνυ σμικρὰ τριφθεὶς πνίγει· οὕτω καὶ ἡ κατὰ φιλοσοφίαν λεπτολογία.

395 Stobaeus Florileg. 20, 69 (Vol. I p. 554 Hense). Ἀρίστωνος· τὴν κακολογίαν ἡ ὀργὴ φαίνεται ἀπογεννώσα· ὥστε ἡ μήτηρ οὐκ ἀστεία.

396 Stobaeus ecl. II p. 218, 7 W. Ἐκ τῶν Ἀρίστωνος Ὀμοιωμάτων. Κυβερνήτης μὲν οὔτε ἐν μεγάλῳ πλοίῳ οὔτε ἐν μικρῷ ναυτιάσει, οἱ δὲ ἄπειροι ἐν ἀμφοῖν· οὕτως ὁ μὲν πεπαιδευμένος καὶ ἐν πλούτῳ καὶ ἐν πενίᾳ οὐ ταράττεται, ὁ δ' ἀπαιδευτος ἐν ἀμφοῖν.²⁰

397 Stobaeus Florileg. 94, 15 Mein. Ἐκ τῶν Ἀρίστωνος Ὀμοιωμάτων. ὡς τὸν αὐτὸν οἶνον πίνοντες οἱ μὲν παροινούσιν, οἱ δὲ πρᾶννται, οὕτω καὶ πλοῦτον

398 Plutarchus vita Catonis 18. πλούτου γὰρ ἀφαίρεσιν οἱ πολλοὶ νομίζουσι τὴν κώλυσιν αὐτοῦ τῆς ἐπιδείξεως, ἐπιδείκνυσθαι δὲ τοῖς περιττοῖς, οὐ τοῖς ἀναγκαίοις. ὁ δὲ καὶ μάλιστα φασὶ τὸν φιλόσοφον Ἀρίστωνα θανμάζειν, ὅτι τοὺς τὰ περιττὰ κεκτημένους μᾶλλον ἡγοῦνται μακαρίους ἢ τοὺς τῶν ἀναγκαίων καὶ χρησίμων εὐποροῦντας.²⁵

399 Stobaeus Florileg. 119, 18 Mein. Ἐκ τῶν Ἀρίστωνος Ὀμοιωμάτων. πολλοὶ σοφοὶ γηραιοὶ φιλοζωοῦσι. καὶ γὰρ οἱ ὅψι γήμαντες φιλοζωοῦσιν, ἢ ἐκθρέψωσι τὰ τέκνα, καὶ οὗτοι ὅψι ἀρετῆς ἐπήβολοι γενόμενοι ἐφλένται αὐτὴν ἐκθρέψαι.

400 Stobaeus Florileg. 67, 16 (Mein.). Ἐκ τῶν Ἀρίστωνος·³⁵ Σπαρτιατῶν νόμος τάττει ζημίας τὴν μὲν πρώτην ἀραμίον, τὴν δευτέραν ὀψιγαμίον, τὴν τρίτην καὶ μεγίστην κακογαμίον.

401 Plutarchus de curiositate 4 p. 516f. καίτοι καὶ τῶν ἀνέμων

⁵ χρησίμοις Usener, χρησίμοις libri. || τεχνικοῖς οὔσι scripsi, τεχνικούς libri. Cf. vitam Aristonis Laërtianam n. 351. ¹⁶ ὡς τέ(κνα) Buecheler. ¹⁷ ἀστεία libri.

μάλιστα δυσχεραίνουмен, ὡς Ἀρίστων φησίν, ὅσοι τὰς περιβολὰς ἀναστέλλουσιν ἡμῶν. ὁ δὲ πολυπράγμων οὐ τὰ ἱμάτια τῶν πέλας οὐδὲ τοὺς χιτῶνας, ἀλλὰ τοὺς τοίχους ἀπαμφιέννυσι, τὰς θύρας ἀναπετάννυσι etc.

⁵ 402 Plutarchus πολιτικά παραγγέλματα 10 p. 804e. οὔτε γὰρ πῦρ φησιν ὁ Ἀρίστων καπνὸν ποιεῖν οὔτε δόξαν φθόνον, ἣν εὐθὺς ἐκλάμψη καὶ ταχέως, ἀλλὰ τῶν κατὰ μικρὸν αὐξανομένων καὶ σχολαίως ἄλλον ἀλλαχόθεν ἐπιλαμβάνεσθαι.

¹⁰ 403 Plutarchus aqua an ignis utilior 12 p. 958d. καὶ μὴν ὀλίγον χρόνου καὶ βίου τοῖς ἀνθρώποις δεδομένου ὁ μὲν Ἀρίστων φησὶν ὅτι ὁ ὕπνος οἷον τελώνης τὸ ἥμισυ ἀφαιρεῖ τούτου· ἐγὼ δ' etc.

1a. Apollophanes.

404 Diogenes Laërt. VII 140. φησὶ δὲ περὶ τοῦ κενοῦ Χρύσιππος μὲν ἐν τῷ περὶ κενοῦ καὶ ἐν τῇ πρώτῃ τῶν φυσικῶν τεχνῶν ¹⁵ καὶ Ἀπολλοφάνης ἐν τῇ φυσικῇ (placitum vide Chrys. II n. 543).

405 Tertullianus de anima 14. *Dividitur autem in partes (scil. anima) nunc in duas a Platone — — etiam in octo penes Chrysippum, etiam in novem penes Apollophanem.*

²⁰ 406 Diogenes Laërt. VII 92. ὁ μὲν γὰρ Ἀπολλοφάνης μίαν λέγει (scil. ἀρετήν), τὴν φρόνησιν.

407 Fragmenta Herculanensia ed. Scott p. 271 (Pap. 19—698 Scriptor incertus περὶ αἰσθήσεως col. 15) — — χρόνοις, τὴν δ' αἰσθησιν τὰ καθ' ἓνα κ(ρι)νεῖν | ἢ μνήμης μετέξειν. (ὁ δ') | Ἀπολλοφάνης, ὑπὸ τοῦ | πιθανοῦ ἀπατηθεὶς, τὸ | μὲν καὶ μνήμην αὐταῖς ²⁵ περιάπτειν κατηδέσθη, τὸ δ' ἀναλογίας | μετέχειν προσ(ε)δέξατο, ὅπως καὶ τοῦ μηκέτ' ὄντος ἀποδῶ διασθήσιν αὐταῖς, ὥσπερ ἵνα σώσωμεν ἐνάργειαν | ἄλλας δέον ἐπιβάλλειν | ἐναργείας.

³⁰ 408 Athenaeus VII 281d. καὶ Ἀπολλοφάνης δὲ (γνώριμος δ' ἦν καὶ οὗτος τοῦ Ἀρίστωνος) ἐν τῷ Ἀρίστωνι, καὶ αὐτὸς οὕτως ἐπιγράφας τὸ σύγγραμμα, ἐμφανίζει τὴν τοῦ διδασκάλου φιληδονίαν.

2 quae de curioso dicuntur, Plutarchi sunt, non Aristonis. 23 καὶ pro ἡ exspectaveris. 27 fortasse: ἐκβάλλειν.